

Henſyn til det Spørgſmaal, ſom den ærede ſidſte Taler og det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) berørte er jeg hovedſagelig enig med dem. Det maa være en Miſforſtaeſe af den ærede Ordførers Udtaleſer, naar man mener, at han har fremsat ſaa ſtrænge Krav for Indbringelse af et Andragende. Efter min Formening er det et almindeligt Krav, ſom Medlemmer, der indbringe et Andragende, ſhulde ſelv at ſtille, at det er ſkrevet i en ſaadan Tone, at det kan fremlægges for den høie Rigsdag, og for det Andet maa der ſtilles det Krav, at Andragendets Gjenſtand har været til Behandling i Administrationen og der fundet en Afgjørelſe af Administrationens øverſte Spids, den vedkommende anſvarlige Miniſter. Foruden de to Ting forlanger man, at Andragendet er bilagt med Beviſer angaaende Hovedpunkterne i det, men det følger jo af de to Forlangender, at ſaadan Beviſer maa have været forelagte Administrationen, forinden dens Afgjørelſe er truffen. Udover det tror jeg ikke, at man vel kan forlange, at nogen Folkethingsmand ſal gaa, inden han indbringer et Andragende, og det forekommer mig, at det ſtemmer med, hvad den ærede ſidſte Taler her har udtalt; ſaa at det er en Betragtning, ſom jeg for mit Vedkommende, der jo ogsaa har indbragt en Del Andragender, altid har holdt paa. Det er jo muligt, at man for ſelv i Forveien at ville afgjøre, om de Beviſligheder, der medfølge, ere paalidelige og omfattende nok, kommer til at tage et Skridt, ſom i Almindelighed ogsaa efter Grundlovens Mening om Andragenders Indbringelse, maa paahvile vedkommende Ting eller Rigsdagen. Jeg vil tilføie, at efter min Mening kan der gives Tilfælde af ſaa preſſerende Art, at det er forſvarligt at indbringe dem for den høie Rigsdag, uden at man har Administrationens Megtelſe, navnlig naar de angaa Klager over ſelve Administrationen og deſlige. Det er min Opfattelse af de Forpligtelſer, man kan paalægge en Rigsdagsmand, der iſølge Grundlovens Beſtemmelſer indbringer et Andragende. Der er en Bemærkning, jeg vil gjøre med Henſyn til Beviſligheder, der følge med et Andragende, og med Henſyn til hvilke der er en beſtemt Diſſens mellem den ærede Ordfører og den ærede Finantsminiſter. Her kan Thinget jo umulig ſkille mellem, hvor Miſforſtaeſen ligger, enten hos ſelve Anſøgeren eller hos Finantsminiſteriet. Finantsminiſteriet kan i Diebliffet ikke være bekiendt med ſaa Meget, ſom det mulig ſkulde være bekiendt med, og jeg vil

derfor henſtille, at det ikke kommer vor Indſtilling i mindſte Maade til Skade, men at vi følge Udvalgets Indſtilling. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen danſk Borger vilde i ſit Andragende ſkrive ſaadanne fattiſte Ting, ſom at han var bleven ſaaret i Saarret, og at Kuglen var bleven udſtaaren. Her maa ligge en Miſforſtaeſe, der er uopklaret, og hvorledes dette forholder ſig, maa komme frem ved at vedtage Indſtillingen. Jeg vil bemærke, at man ikke paa Forhaand ſiger, om Miſforſtaeſen ligger i Andragendet eller hos Finantsminiſteren, men man lader det ved en Henviſning blive Gjenſtand for nærmere Prøveſe. Det tredie Punkt, jeg vil nævne, er Spørgſmaalet om Invalideandragender. Jeg tror, at der hos vedkommende Løge er en Miſforſtaeſe af et enkelt Udtryk i den vedkommende Lov, ſom har foranlediget Afſlag, der ikke burde være givne, men iøvrigt tror jeg ogsaa, at man har ſtillet ſtørre Forventninger til den paagældende Lov, end dens rette Andendelse tillader Administrationen at opfylde, og ſtal man gaa videre end denne Lov, hvilket jeg er tilbøielig til — og det er den Opfattelse, der egentlig har foranlediget mig til at tiltræde Indſtillingerne om flere af diſſe Invalider — bør man have et Tillæg, en udvidet Beſtemmelſe. Man kan ſelvſølgelig ikke bebreide Administrationen og Finantsminiſteren, at de holde ſig hin Lov eſterrettelig, det er endogsaa noget Priſeligt, naar den anvendes i human Land efter ſit Diemed, men tror man ikke, at den er tilfredsſtilgende, maa Henviſningen efter min Opfattelse betyde, at man ikke er uwillig til at give Loven et hyderligere Tillæg. Mig forekommer det nemlig, at Invaliderne, Krigſfolkene fra de forrige Krige — de fra den forſte ere gamle Folk og de fra den ſidſte oppe i Aarene — der, ſelv om Arſagsforholdet ikke er beviſt eller maaſke endogsaa ikke ſandſynligt, ſtaa ſaaledes med Henſyn til deres hele Tilværelſe og økonomiſte Stilling, at de have blot at ty til Fattigvaſenet, hvis de ikke blive hjulpsne, var det ſmuffere, om Rigsdagen og Regjeringen ved en Lov paatog ſig at overtage den Forpligtelſe, ſom ellers den ſtedlige Fattigbeſtyrelſe vilde komme til at overtage i Sighed med den Hjemſtedsforſørgelſe, ſom man har paalagt Staten med Henſyn til Slesvigere, der ſom Følge af Krigen have maattet forlade deres Hjemſted og endnu ikke have vundet Fattigforſørgelſeret efter Lovgivningen andre Steder. Det synes mig, at man kunde gaa til en lignende human Bortſkjæring af Fattigforſørgelſens Følger med Henſyn til gamle Krigere.